

[Helle Degn.]

nedlægges, og at dette arbejde fremtidig lægges ind under den sociale forvaltning i primær- og amtskommunerne.

Den abortlov, som der her stilles forslag om at ændre, har kun eksisteret i praksis siden oktober 1973. At der i forbindelse med frigivelsen af abort ville ske en stigning, forventede vist alle, og en tendens til overdramatisering af denne stigning så vi også fra visse partiers side. Ekspansionens størrelse vil vi gerne afvente og vurdere, men vi har bemærket, at hospitalerne endnu ikke er brudt sammen. Vi må nu håbe, at kvindernes dødelighed med årene falder, som det allerede er konstateret i England.

Kristeligt folkeparti har åbenbart ikke forstået, at under behandlingen af abortloven blev problemet om tvungen rådgivning grundigt behandlet og grundigt belyst. Rådgivningen kan have to formål, at give råd, om man skal have abort eller ej, og at give råd om indgrebets beskaffenhed. Vi mener, ligesom mødrehjælpen har erfaret det, at en tvungen rådgivning og vejledning ikke tjener et fornuftigt formål, hvis den, som skal påhøre denne rådgivning, allerede på forhånd selv har gjort sig sin stilling klar. Vi koncentrerer derfor vort arbejde om at sikre, at rådgivningen om indgrebets art bliver givet, og at den moralske og sociale rådgivning fremstår som et tilbud ved flere lejligheder for ansøgeren, dels hos lægen, dels hos mødrehjælpen, dels på hospitalet, som skal udføre indgrebet.

I lov nr. 350 af 13. juni 1973 om svangerskabsafbrydelse § 8, stk. 3, siges det således:

„Kvinden skal af en læge vejledes om indgrebets beskaffenhed og direkte følger samt om den risiko, der må antages at være forbundet med indgrebet.“

Endvidere skal det oplyses, at udvalget under lovforslagets behandling ønskede at se udkastet til justitsministeriets vejledning, inden betænkningen blev skrevet om det lovforslag, som blev lov nr. 350 af 13 juni 1973. I denne vejledning, som senere blev udsendt, nemlig den 25. september 1973, står der at læse i kapitel 2 om fremgangsmåden ved ansøgning om svangerskabets afbrydelse, at kvinden kan henvende sig til enten en læge eller mødrehjælpsinstitution. Lægen skal under en personlig samtale med kvin-

den søge oplyst grunden til ønsket om svangerskabsafbrydelse og bør give hende den vejledning, som er nævnt i lovens § 8, stk. 3. Selv om kvinden opfylder betingelserne for at få svangerskabsafbrydelse uden tilladelse, må der lægges afgørende vægt på, at hun ikke beslutter sig uden nøje overvejelse. I vejledningen til § 8, stk. 3, står endvidere, at den vejledende læge og kvinden ved deres underskrift skal bekræfte, at vejledningen har fundet sted.

Socialdemokratiet har fortsat tillid til, at kvindernes dømmekraft aldrig svigter. Vi har tillid til, at hun bedre end andre kan overskue sin egen situation, og hun har ret til at træffe denne for hende så personlige beslutning. Jeg deler 100 pct. den opfattelse, som fru Bodil Koch fremkom med her i tinget allerede i 1970, nemlig at samfundet ikke skal blande sig i folks moralske anliggender, som kristeligt folkeparti her foreslår det.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det forslag, som kristeligt folkeparti her har fremsat om en ændring af den forholdsvis nye lov om svangerskabsafbrydelse, indeholder fire ændringer, som det blev fremført både fra justitsministerens og fru Helle Degns side. Jeg vil gerne med det samme sige, at havde kristeligt folkeparti undladt den første del af § 8, som pålægger kvinderne, at de skal søge bistand i mødrehjælpen, og havde man undladt at tage barnefaderen med, så var der sikkert mange, som kunne gå ind for forslaget. Alle er jo enige om, at oplysning både er af det gode og nødvendig.

Jeg mener imidlertid, at den nuværende lov giver tilstrækkelig mulighed for det, og jeg er i hvert fald helt uenig med kristeligt folkeparti, når man mener, at barnefaderen skal have mulighed for at deltage i disse forhandlinger. Jeg mener, at kvinderne må være tilstrækkeligt modne til at træffe den afgørelse selv; det er jo trods alt dem, det går ud over.

Jeg mener samtidig, at hvis man i stedet for mødrehjælpen havde anvendt den praktiserende læge eller andre læger, som sikkert i forvejen kender patienten bedre, så ville man have givet bedre mulighed for vejledning. Jeg kunne oven i købet gå så langt, at jeg kunne tænke mig, at også praktiserende læger fik mulighed for at foretage